

Matt.13:44-46, 18:e sönd.eft.tref. 3:e årg, 141019

Dagens text är hämtad ur det så kallade liknelsetalet. Jesus befinner sig i Galiléen och har slagit sig ner vid Genesarets sjö, men det är så mycket folk runtomkring honom att han väljer att kliva i en båt medan folket står kvar på stranden. Och från båten berättar han i liknelser, inte mindre än sju stycken liknelser blir det, så gott som staplade på varandra. Och alla handlar dom om himmelriket.

Texten Matt. 13:44-46

Körsång: Pärlan

En man springer ut på gatan, naken och direkt från badkaret, Heureka ropar han, Heureka, jag har funnit det. Det var Arkimedes som plötsligt hade funnit sin princip, den om hur han upptäckte att hans kropp blev lättare när han badade. I sin glädje sprang han genom stan utan en tråd på kroppen. Heureka, jag har funnit det.

Visst påminner legenden om Arkimedes om liknelserna som Jesus berättar. Om den oväntade upptäckten, om glädjen som följer. Men också om att göra det man bara måste göra för att få eller behålla det man funnit.

Men det kan kosta på, det berättas också om Arkimedes att när han håller på att rita sina geometriska figurer i sanden kommer en romersk soldat fram till honom. Rubba inte mina cirklar säger Arkimedes till honom. Varpå soldaten uppretad tar livet av honom. Ja, så illa kan det tydligen gå om, eller när vi rubbar varandras cirklar. Men nu ska den här predikan inte handla om Arkimedes, utan om att hitta. Om att hitta något. Något som jag medvetet, eller omedvetet söker och längtar efter. Jag ska inte gå in på det till synes oetiska i liknelserna, idag skulle de väll knappast ses som politiskt korrekta. Men det är ju signifikativt för de flesta av Jesu liknelser, de rubbar liksom cirklarna.

För visst uppfattas fynden i berättelserna lätt liksom som de stora klippen, fast ändå lite olika. Skatten, den liksom snubblar han nästan på, men köpmannen, han verkar få söka och leta efter den pärla han till slut äntligen finner.

Och frågan blir ju, vad finns det i våra liv, i ditt och mitt liv som vi är beredda att liksom offra allt för att få och komma över? Vad skulle det kunna vara som gör att jag säljer allt för kunna göra det till mitt? Vad är skatten och vad är pärlan i våra liv?...

Skulle det kunna vara löftet om en god hälsa? Skulle det kunna vara löftet om evigt liv? Är det den stora kärleken eller fred på jorden? Är det den bärande och starka tron? Livet med stort L? Eller är det som i texten, att komma över något som gör att även om jag säljer allt jag har, så kommer jag ändå efteråt att tjäna mer pengar på själva affären? En längtan efter nått som lönar sig...

Ja finns det något också vi så starkt önskar och längtar efter, att också vi skulle våga blotta och riskera så mycket.

Går det överhuvudtaget att vinna något, utan att alls satsa och offra något?

Men frågan är ju också, om det går det att kalkylera om själva livet? För är det inte det männen i texten egentligen gör, kalkylerar om livet, beräknar vinsten.

Livet är nog tyvärr inte så enkelt. Är det inte så att tillvaron i sig bär på så många oväntade överraskningar, att den ibland tangerar till det nyckfulla?
Kan man överhuvudtaget kalkylera om tron, om saligheten?

Jag har läst den förut men dikten av Anna-Greta Wide tål att upprepas.

Den saliga osäkerheten

Den osäkra saligheten

Den osaliga säkerheten

Den säkra osaligheten

Allt detta låter väl säga sig

Men aldrig: den säkra saligheten

Och aldrig: den saliga säkerheten

Då halter sanning och rytm.

Någonstans måste nej in.

Så är människans villkor.

Det finns alltid ett nej i tillvaron. Det finns som det stod, alltid en osäkerhet i saligheten. Och jag har så svårt att se att det inte skulle vara så, och är heller inte säker på, att jag skulle vilja ha det så. Ett liv totalt utan skuggor, vad vore det för liv? Nej det går nog inte att kalkylera, om vare sig livet eller tron. Det går nog inte, att som texten egentligen säger, att liksom schackra om det som är vårt innersta, och livets djupaste innebörd.

Men tänk om det är så, att det trots allt ligger en skatt nere i min sörjiga mylla? En skatt som bara väntar på att bli funnen?

Och tänk om det är så att det finns en pärla, en pärla som liksom motsvarar den längtan jag bär på. Kanske vet vi vad vi längtar efter, men kanske är det så att vi bara kallar det "nått".

Men egentligen är jag inte säker på att det är själva skatten eller pärlan som är huvudbudskapet i det som Jesus säger. Jag undrar om det inte är finnandet, själva upptäckandet som är som himmelriket, inte skatten i sig. Kanske upptäckten av något man egentligen inte visste fanns.

Ja, att det är liksom själva upptäckten, och sen (om bilden tillåts) ögonblicket när man springer naken genom stan och gör alla uppmärksamma på vad man har funnit. För upptäckten, den måste så småningom delas, då förmeras den, och då blir den större. Den går nog inte att stänga inne.

Men det handlar inte om trossatser, om trosvissa bekännelser, om att ha rätt liv, rätt tro eller åsikter. Det handlar om att jag har börjat förstå att det också finns någonting annat. Någonting annat än mig själv, någonting större än mig själv. Att något är å färde. Är å färde, -också för mig. Ett gudsrrike också för mig...

För att hitta skatten, att finna, mina vänner. Det är att själv bli funnen. Det är Gudsrikets stora hemlighet. Att finna, det är att själv bli funnen...

Ett nytt sätt att se. Att se på oss själva och världen. Kan vi kalla det upptäckarens? Upptäcka att livet, det ges till oss. Upptäcka tusen handlingar burna av omsorg och kärlek varje dag. Guds rike brukar vi kalla det, Guds rike mittibland oss. Detta som håller världen samman, trots alla rapporter om motsatsen: rapporterna om våldet, om krigen, myglet, utslagningen och nöden. Upptäcka att i detta behövs var och en av oss. Ensam är inte stark, vi är beroende av varandra.

Upptäcka de goda nyheterna under det senaste dygnet

Att planeten fortsatte att vrida sig runt sin axel som vanligt, med resultat att solen gick upp överallt på jorden. Miljarder fåglar sjöng och ett oändligt antal blommor blommade. Att jorden välsignades med 340 000 helt nya ljuvliga människobarn. Att intelligenta, kärleksfulla och mycket modiga handlingar utfördes varje sekund någonstans på jorden. Miljoner människor avstod från att säga eller göra något elakt. Hundratusentals nya, verkligt bra idéer kläcktes. Miljarder människor skrattade, lärde sig något nytt, rörde med ömhet vid varandra, älskade livet någon stund, och vägrade att ge upp.

Glöm inte det mina vänner, glöm inte det.

Att upptäcka, att i allt detta, i Gudsriket runtomkring oss, i tillvaron på gott och på ont. Så finns det en Gud, en Gud som bär på en vilja, som bär på en ständig längtan, att få vara hos oss, att få finna oss. Få finna dig och finna mig...

Och att denna vilja, denna Gud, han längtar också efter att själv bli funnen av oss. Av dig och mig.

En upptäckt som vi idag har läst, skulle vara mer värt än någonting annat. Att finna, och att själv bli funnen.